

Arrest

nr. 243 517 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 2 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 11 februari en 31 juli 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 september 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u op X1984 geboren bent te X in de Gazastrook. U bent een moslim van Palestijnse origine. U bent geregistreerd bij UNRWA.

U bent geboren en getogen in de wijk Remal te Gaza. Na het behalen van uw middelbaar diploma studeerde u 'Business Management' aan de universiteit al Ashar. U behaalde uw diploma in februari 2005.

Na het behalen van uw diploma begon u als boekhouder en als salesmanager te werken in het familiebedrijf van uw vader, meer bepaald een bedrijf voor bouwmaterialen. Ook uw broer [A.] en uw oom [M.] waren werkzaam in uw vaders bedrijf.

In 2011 stapte u in het huwelijk met uw echtgenote [H.M.]. Jullie kregen samen 1 dochter.

In december 2014 begon uw vader problemen te krijgen met Hamas. Op 10 december 2014 werd uw vader meegenomen ter ondervraging door Hamas. Ze eisten een deel van de bouwmaterialen van uw vader op voor eigen gebruik. Uw vader weigerde hierop in te gaan, met als excuus dat hij onder toezicht stond van de Israëlische autoriteiten en van UNRWA. Hij werd meegenomen en gedurende 4 uur vastgehouden. Vervolgens werd uw vader weer vrijgelaten.

Op 14 december 2014 kwamen de leden van Hamas naar uw ouderlijke woonst. Uw broer opende de deur, werd geduwd en vervolgens vielen ze de woning binnen. Het huis werd volledig overhoop gehaald en bij vertrek gaven ze uw vader de boodschap dat hij zorg moest dragen voor zijn kinderen.

Op 19 december 2014 werd u tegengehouden aan een checkpoint van Mora Bitin of Hamas op weg naar het bedrijf van uw vader. U werd gevraagd uw identiteitskaart af te geven, dewelke u op dat moment niet bij u had. Bijgevolg werd u verboden verder te rijden. U diende hen van replek en zei dat jullie elke vrijdag dezelfde weg namen. Vervolgens werd u uit de auto getrokken en in elkaar geslagen. U had bijgevolg geen andere keuze dan terug te keren vanwaar u kwam.

op 5 februari 2015 ontving u vervolgens een oproepingsbrief van Hamas. In de brief stond vermeld dat u zich diende aan te melden bij kantoor al-Ansar van de interne veiligheidsdienst, hetgeen u ook deed. U werd vastgehouden en ondervraagd over uw achtergrond en het reilen en zeilen in het bedrijf van uw vader. Tijdens de ondervragingen werd u geslagen op uw been, uw schouder en uw hoofd. Na 2 dagen werd u vervolgens zonder voorwaarden vrijgelaten.

Na voornoemde vasthouding zette u uw werkzaamheden in het bedrijf van uw vader verder. In de avond van 16 maart 2015 keerde u van uw werk terug naar uw woning. Nadat u de auto parkeerde werd u plots benaderd door 4 gemaskerde mannen. Ze trokken een zak over uw hoofd en namen u mee in een wagen, waar u in elkaar werd geslagen tot u bewusteloos viel. Een paar uur later werd u wakker in het Nasser ziekenhuis in Khan Younis. U belde vervolgens uw vader op, die onmiddellijk naar u kwam. Nadien werd u ondervraagd door de politie in het ziekenhuis. U vertelde hen wat er met u was gebeurd. Uit hun onderzoek bleek dat mensen u in Al-Asdaa, Khan younis, hadden gevonden en u naar het ziekenhuis hadden gebracht. U verbleef in het totaal 4 dagen in het ziekenhuis.

Na voornoemd incident was u in paniek. U begon een manier te zoeken om Gaza te verlaten. U ging driemaal naar Abu Khadra, een overheidsinstantie in Gaza-stad, om u te laten registreren op de lijst van mensen die Gaza willen verlaten. Driemaal werd uw aanvraag geweigerd.

U verliet Gaza uiteindelijk op 23 juni 2015 via de Rafah-grensovergang. Via een zekere majoor [W.] kon u zich laten registreren op een lijst van de Egyptische autoriteiten. Iedereen die op de lijst geregistreerd staat mocht Gaza verlaten. U diende hiervoor 3000 dollar te betalen. Vanuit Egypte reisde u per vliegtuig verder naar Turkije, waar u op 24 juni 2015 aankwam. Anderhalve maand later reisde u vervolgens per boot verder naar Griekenland. Vanuit Griekenland reisde u 4 dagen later via de Balkanroute verder naar Noorwegen, waar uw zus [H.] verblijft. U kwam er aan op 27 augustus 2015 en diende er een verzoek om internationale bescherming in. Uw verzoek werd afgewezen, waarna u besloot verder te reizen naar België via een transit in Zweden, Denemarken en Duitsland. U kwam op 28 december 2017 aan in België en diende er op 2 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Gaza vermoord of bedreigd te worden door Hamas omwille van de eerdere bedreiging aan uw adres en aan het adres van uw vader en uw broer en dit omwille van uw vaders weigering bouwmaterialen aan Hamas te leveren.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende originele documenten voor: een medisch attest van uw dochter, uw family-record van UNRWA, uw UNRWA-kaart, een bewijs van registratie bij UNRWA, een bewijs van afgifte van uw identiteitskaart en uw paspoort aan de Noorse autoriteiten, uw rijbewijs, een document betreffende uw werkervaring, uw diploma van het middelbaar onderwijs, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw diploma van de universiteit, een certificaat van een opleiding 'accountants software', uw geboorteakte afgeleerd door Israël en de enveloppe van Fedex waarin voornoemde documenten naar u werden verzonden. Verder legt u kopieën voor van: de identiteitskaarten van uw echtgenote en uw ouders, de paspoorten van uw echtgenote en uw dochter, de geboorteakte van uw dochter, de beslissing in kader van uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen, medische en psychische attesten afgeleverd in België en van medische attesten uit Gaza van 'Nasser Medical Complex', van Dr. [S.E.H.] en van Dr. [K.J.].

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u voorgelegde attesten blijkt immers dat u kampt met psychische problemen waarvoor u hier in behandeling bent. Zo blijkt u tekenen van depressie en posttraumatische symptomen te vertonen. Uit de attesten blijkt tevens dat u hiervoor medicijnen krijgt voorgeschreven. Dient allereerst te worden opgemerkt dat uit geen van de voorgelegde attesten blijkt op welke wijze uw behandelende arts tot deze specifieke diagnose kon komen. Op geen enkele manier wordt verwezen naar enig onderzoek dat hieraan ten grondslag zou liggen. Dit terzijde, er werden u sowieso steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u tweemaal uitgebreid gehoord waarbij u afdoende de kans werd geboden uw relaas uit de doeken te doen. U kreeg hier tevens de kans eventuele opmerkingen te geven of vragen te stellen (CGVS I, p. 5, 21 en CGVS II, p. 3, 18). U werd bovendien ook uitdrukkelijk gevraagd of u zich goed genoeg voelde om te worden gehoord én er werd benadrukt dat u eender wanneer kon aangeven indien u zich niet goed voelde tijdens het gehoor (CGVS II p. 4 en 5). U noch uw advocaat maakten enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouden op het CGVS. U gaf zelf aan dat u zich goed voelde en uitte de uitdrukkelijke wens dat het gehoor zou doorgaan (CGVS II p. 4). Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat er geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat u niet in staat bleek deel te nemen aan het gehoor. De voorgelegde psychologische attesten vermelden niet dat u, omwille van uw psychologische problemen, niet in staat zou zijn om of belemmeringen zou ondervinden bij het uiteenzetten van uw relaas. Uit de persoonlijke onderhouden blijkt bovendien ook duidelijk dat u wel degelijk in staat was de u gestelde vragen te begrijpen / te beantwoorden en op een duidelijke manier uw relaas uiteen te zetten. Tijdens uw gehoren wees niets erop dat uw persoonlijke toestand en psychologische problemen toen van die aard waren dat ze u belemmerden bij het uiteenzetten van uw relaas. Zulks blijkt ook duidelijk uit de weerslag van uw verklaringen in het administratief dossier.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden.

In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Naast het feit dat u documenten betreffende uw registratie bij UNRWA voorlegt, blijkt dat jullie in Gaza voedselhulp kregen van UNRWA. Uw echtgenote ontvangt deze zelfs tot op heden. Blijkt voorts ook dat u en uw familie in het verleden een vergoeding ontvingen van UNRWA naar aanleiding van de schade die jullie woning opliep tijdens de oorlog in 2008 (CGVS I, p. 8 en CGVS II, p. 8, 9). U wees erop dat uw echtgenote in het kader van haar zwangerschap/ bevalling niet bij UNRWA terecht kon en merkte hierbij op dat UNRWA enkel voedselhulp voorziet. U erop gewezen dat UNRWA wel degelijk ook medische hulp voorziet, haalde u aan dat uw echtgenote niet bij UNRWA ziekenhuizen ging, maar dit bleek haar eigen keuze te zijn (CGVS II p. 7). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

b) Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat uw vader sinds 2014 problemen kent met Hamas omdat hij bouwmaterialen van zijn bedrijf weigert te geven aan Hamas (CGVS I, p. 11, 12). U en uw broer werden tevens onrechtstreeks bedreigd (CGVS I, p. 12, 14 en CGVS II, p. 3). Uiteindelijk kende u ook zelf persoonlijk problemen met Hamas. Om die reden vreest u dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza vermoord zal worden door Hamas (CGVS I, p. 16 en CGVS II, p.17). Uit wat volgt zal duidelijk blijken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met Hamas in Gaza en bijgevolg evenmin aan uw bewering in geval van een eventuele terugkeer te zullen worden gedood door Hamas.

Allereerst dient vastgesteld te worden dat u gedurende uw asielprocedure in Noorwegen met geen woord repte over de problemen die u aanhaalt in het kader van onderhavig verzoek. Uit de vertaling van

het administratief dossier betreffende uw verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Noorse asielinstanties, dat op 9 augustus 2019 vanuit Noorwegen aan de Belgische asielinstanties werd overgemaakt, blijkt dat u indertijd in Noorwegen een compleet andere relaas opdiste. U verklaarde voor de Noorse asielinstanties dat u problemen kende met uw buurman genaamd [M.G.] oftewel [A.A.]. Zo haalde u aan dat [M.G.] deel uitmaakte van de Qassam-brigades van Hamas en dat hij u probeerde te rekruteren, hetgeen u afwees. Voorts verklaarde u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen dat u problemen zou hebben gekend met de Qassam-brigades omdat u protesteerde tegen het feit dat zij raketten afvuurden in het gebied waar u werkzaam was (zie (vertaling van) administratief dossier Noorse asielinstanties in blauwe map). De vaststelling dat u uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen op geheel andere vluchtmotieven baseerde dan degene die u in onderhavig verzoek aanhaalde, ondermijnt reeds uw gehele geloofwaardigheid. Er kan immers verondersteld worden dat indien de thans door u aangehaalde problemen de waarheid betreffen, u deze ook zou hebben aangebracht voor de Noorse asielinstanties op het moment dat u ginds, amper twee maanden na uw vertrek uit Gaza, om internationale bescherming verzocht.

Naast voorgaande dient voorts te worden opgemerkt dat de waarachtigheid van uw relaas bijkomend onderuit wordt gehaald door volgende bevindingen.

Zo haalde u aan dat uw vader sinds december 2014 werd lastiggevalen door Hamas, i.c. hij werd gearresteerd, er was een inval in jullie huis waarbij u en uw broer onrechtstreeks bedreigd werden, u werd tegengehouden aan een controlepost én u werd opgeroepen u bij Hamas te melden waarbij u twee dagen werd vastgehouden en geslagen. Dit alles bleek echter geen reden voor u, noch voor uw familie, om Gaza te verlaten dan wel stappen te ondernemen jullie zelf in veiligheid te brengen. Na uw detentie ging u bovendien gewoon terug aan het werk in jullie familiebedrijf en uw vader, broer en oom werken bovendien tot op heden in het betreffende bedrijf (zie infra). U verklaarde bovendien ook zelf dat dé aanleiding voor uw vlucht uit Gaza uw ontvoering in maart 2015 was (CGVS I p. 12). Indien uw verklaringen de waarheid betreffen, kan nochtans verondersteld worden dat u, alsook uw familie, reeds eerder stappen zou gezet hebben met het oog op het vrijwaren van jullie veiligheid. Dat vaststelling dat uw familie bovendien tot op heden in Gaza verblijft en werkt, ondanks de problemen die ze zouden kennen / gekend hebben met Hamas, wijst eens te meer op het onwaarschijnlijk karakter van uw beweringen.

Wat uw persoonlijke problemen met Hamas betreft, is het voorts toch wel opmerkelijk dat Hamas u zonder meer zou hebben laten gaan nadat u begin februari 2015 gedurende 2 dagen werd vastgehouden (CGVS I, p. 15 en CGVS II, p. 16). Volgens u zat Hamas ook achter uw ontvoering in maart 2015. Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat dit echter een louter vermoeden van uw kant betreft dat u geenszins kan hardmaken. U verklaarde zelf uitdrukkelijk geen idee te hebben van wie de daders waren noch wat hun motieven waren (CGVS I, p.13 en CGVS II, p.17). Dit terzijde, u verklaarde dat u ontvoerders u gewoon vrijlieten nadat u bewusteloos viel (CGVS II, p. 16, 17). Indien u daadwerkelijk door Hamas zou zijn ontvoerd én zij er, zoals u thans beweert, effectief op uit zouden zijn om u te vermoorden, is het geenszins aannemelijk dat zij u tot tweemaal toe – in februari 2015 en in maart 2015 - zouden vrijlaten en u tot tweemaal toe de kans zouden geven om hen te ontvluchten. Het gebrek aan logica in uw relaas ondermijnt verder in niet geringe mate de logica ervan.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat er na uw zogenaamde ontvoering door Hamas op 16 maart 2015 niets meer is gebeurd (CGVS I, p. 4, 16). U verbleef thans tot uw vertrek uit Gaza – ruim 3 maanden na voornoemd incident - in uw ouderlijke woonst (CGVS I, p. 8). Indien Hamas er daadwerkelijk op uit was u 'te pakken te krijgen', is het weerom volstrekt onaannemelijk dat zij u na voornoemd incident zonder meer met rust zouden laten.

Eens zo opmerkelijk is het feit dat u, na uw voorgehouden problemen met Hamas, drie pogingen ondernam om u -met uw eigen paspoort- te laten registreren op de lijst van mensen die Gaza mogen verlaten via Abu Khadra (CGVS I, p. 18 en CGVS II, p. 13, 14). Dient namelijk vastgesteld te worden dat Abu Khadra bemand wordt door Hamas. Hoewel u doet uitschijnen dat u Gaza verlaten zou hebben omdat u persoonlijk geviseerd werd door Hamas, kon u zich klaarblijkelijk tot driemaal toe tot de autoriteiten wenden zonder problemen te kennen. U stelt dan wel dat uw aanvraag werd geweigerd, maar geeft zelf aan dat u niet weet wat de reden was voor de weigering (CGVS II, p. 14). U stelt dat het mogelijks te maken kan hebben met voornoemde incidenten (CGVS II, p. 14) hetgeen, gelet op voorgaande, geenszins kan overtuigen. Dat u zich tot driemaal toe vrijwillig tot de autoriteiten went die u zogenaamd vreest, zonder problemen te kennen, ondermijnt wederom uw claim dat u Gaza verlaten zou

hebben omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid dan wel dat u in een dergelijke situatie terecht zou komen bij een eventuele terugkeer naar Gaza.

Dit geldt uiteraard eveneens voor de vaststelling dat u op legale wijze Gaza kon verlaten met uw eigen paspoort en een visum. Dat uw vader hiervoor iemand omkocht verandert hier niets aan (CGVS II, p. 13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de grenspost van Rafah tijdens deze periode onder controle stond van Hamas. U vader zou uw vertrek geregeld hebben door iemand om te kopen aan de Egyptische kant van de grens. Dit impliceert dat u aldus gewoon legaal langs de door Hamas gecontroleerde grensovergang Gaza heeft verlaten. Dat u deze post kon passeren door één persoon om te kopen, ondermijnt dan ook eens te meer uw claim dat u in Gaza geviseerd werd door de al-Qassam brigades met het oog op vervolging.

Uw bewering dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza persoonlijk geviseerd zal worden en bijgevolg nood heeft aan internationale bescherming, wordt ten slotte volledig ondermijnd door de vaststelling dat zowel uw vader, uw broer [A.] als uw oom [M.] tot op heden in Gaza verblijven zonder problemen te kennen en bovendien nog steeds werkzaam zijn in het bedrijf van uw vader, dat volgens uw verklaringen tot op heden goed draait (CGVS II, p. 9, 12, 17). U vermoedt dat uw broer lastig werd gevallen, maar baseert dit louter en alleen op het feit dat Hamas zowel u als uw broer en uw vader bedreigde tijdens hun inval in uw ouderlijke woonst op 14 december 2014 (CGVS II, p. 3). Verder haalt u geen elementen aan die er op wijzen dat uw broer daadwerkelijk problemen zou kennen / hebben gekend met Hamas. Daar uw broer en uw vader zonder problemen in Gaza kunnen wonen en werken, kan vanzelfsprekend geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u bij een terugkeer naar Gaza wél problemen zou kennen met Hamas.

Bijgevolg blijkt uit het geheel aan bovenstaande elementen dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is te verlaten dan wel omwille waarvan u actueel niet naar Gaza zou kunnen terugkeren, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat

: (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoonst dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. In casu blijkt namelijk dat u en uw familie er toegang hadden tot medische bijstand en onderwijs (CGVS I, p. 20 en CGVS II, p. 5-7, 9).

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u een degelijke opleiding genoot en dat u reeds 10 jaar ervaring heeft als boekhouder en salesmanager in het bedrijf van uw vader (CGVS I, p. 6, 7). U verdiende gemiddeld 600 dollar per maand en gaf aan dat dit voldoende was om te voorzien in het levensonderhoud van u en uw gezin. (CGVS I, p. 8 en CGVS II, p. 9). Daar uw voorgehouden problemen in Gaza niet geloofwaardig zijn, zoals in supra reeds werd aangetoond, kan er vanuit worden gegaan dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza opnieuw tewerkgesteld kan worden in het bedrijf van uw vader. U verklaarde namelijk dat het bedrijf van uw vader tot op heden goed rendeert (CGVS II, p. 12). Zelfs indien u om een of andere niet terug zou willen en/of kunnen keren naar het bedrijf van uw vader, is het niet ondenkbaar dat u met uw opleiding, uw werkervaring en uw verworven connecties een andere job zou vinden in Gaza.

Verder gaf u aan dat uw ouderlijke woonst nog steeds eigendom is van uw vader (CGVS II, p. 8). Het gebouw bestaat uit drie verdiepingen. Zowel de eerste als de tweede verdieping zijn eigendom van uw vader (CGVS II, p. 8). De derde verdieping is eigendom van uw oom [M.] (CGVS II, p. 7). Uw echtgenote woont tot op heden op de tweede verdieping samen met uw dochter (CGVS II, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt dat dit een degelijke woning betreft. Zo geeft u aan dat het een appartement is bestaande uit een gang, een slaapkamer, een badkamer, een woonkamer, een bezoekerskamer, een balkon en een keuken (CGVS II, p. 8). U verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat het appartement in goede staat verkeerd (CGVS II, p. 8). De schade die de woning opliep tijdens de oorlog in 2008 werd volledig hersteld (CGVS II, p. 8). Wat betreft de toegang tot water verklaarde u dat uw familie over een

waterreservoir en een waterfilter beschikt. Het tekort aan elektriciteit vangen jullie op door het gebruik van een generator en lampen op batterijen, hetgeen een fraai beeld schetst over de financiële draagkracht van uw familie.

Overigens blijkt dat de financiële situatie van uw familieleden eveneens naar behoren is. U verklaarde namelijk uitdrukkelijk dat uw vader een bedrijf voor bouwmaterialen heeft en dat hij financieel goed gesteld is (CGVS I, p. 11 en CGVS II, p. 12). Dit blijkt eveneens uit uw verklaring dat uw vader momenteel instaat voor het levensonderhoud van uw echtgenote en uw dochter en dat hij uw reisweg naar België financierde, hetgeen 5000 dollar kostte (CGVS II, p. 5, 9). Uw broer [A.] werkt tot op heden in het bedrijf van uw vader en verdient er gemiddeld 600 dollar per maand (CGVS II, p. 9). Ook uw zus [S.] heeft recent een job gevonden in Gaza (CGVS II, p. 10). Verder gaf u aan dat de ouderlijke woonst van uw echtgenote eveneens eigendom is van haar ouders en dat uw schoonouders net als uw vader een eigen bedrijf runnen (CGVS II, p. 12). Dat uw familie een zekere financiële draagkracht heeft blijkt ten slotte eveneens uit uw verklaring dat uw echtgenote tot op heden voedselhulp van UNRWA ontvangt, en dat zij dat op haar beurt aan armere mensen geeft (CGVS II, p. 9, 12). Gezien uw profiel en het profiel van uw familieleden kan er dan ook worden verondersteld dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza in staat zult zijn om op zijn minst te kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik

van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinaï. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef

immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaartnummer zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr.

48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type

geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, het paspoort van uw echtgenote en uw dochter en de identiteitskaarten van uw echtgenote en uw ouders hebben louter betrekking op uw identiteit, uw herkomst, uw huwelijk en op de identiteit en herkomst van uw familieleden, maar zeggen verder niets over uw voorgehouden problemen in Gaza. De documenten die u voorlegt van UNRWA staven uw verklaring dat u en uw gezin geregistreerd zijn bij UNRWA, hetgeen in casu niet wordt betwist. Uw diploma van de middelbare school en van de universiteit, uw certificaat van een bijkomende opleiding en uw werkattest hebben dan weer betrekking op uw opleiding en uw werkzaamheden in Gaza. Elementen die in casu evenmin ter discussie staan maar verder niet aantonen dat u Gaza verlaten zou hebben omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, dan wel dat u bij terugkeer naar Gaza in een dergelijke situatie terecht zou komen. De medische attesten afgeleverd in Gaza tonen enkel aan dat u problemen heeft aan uw heup. Verder houden deze attesten geen verband met uw voorgehouden problemen in Gaza. Hetzelfde geldt voor de medische attesten die werden afgeleverd in België, waarin vermeld staat dat u aan coxarthrose leidt. Deze attesten tonen echter evenmin aan dat er een verband zou zijn tussen uw voorgehouden problemen in Gaza en uw gezondheidsproblemen.

Bovendien blijkt uit bovenstaande documenten dat u reeds in 2010, ruim 4 jaar voor uw voorgehouden problemen met Hamas, te kampen had met problemen aan uw heup. Verder legt u een aantal psychische attesten neer van dokter Al Chaabani. In de attesten staat vermeld dat u post-traumatische stresstoornis heeft. Er wordt echter niet vermeld op basis van welke onderzoeken de arts tot deze conclusie is gekomen, noch wat de gevolgen van voornoemde diagnose zouden zijn. Voornoemde attesten tonen bijgevolg evenmin aan dat er een oorzakelijk verband zou zijn tussen uw voorgehouden problemen in Gaza en uw psychische problemen. Bijgevolg zijn deze documenten niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Het medische attest van uw dochter staft ten slotte uw verklaring dat uw dochter op een gegeven moment naar een arts ging in Gaza. Verder kan hieruit evenmin een verband worden afgeleid met uw zogenaamde problemen met Hamas.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Na een theoretisch betoog stelt verzoeker dat hij wel degelijk geen andere keuze had dan Gaza te ontvluchten omwille van Hamas. Hij benadrukt dat hij niet dient aan te tonen dat hij een vrees heeft in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, het volstaat dat hij aantoont dat hij buiten zijn wil diende te vluchten uit Gaza. Verzoeker verklaart zich in wezen niet akkoord met het besluit van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Hij tracht vervolgens de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing als volgt te weerleggen:

"- Vluchtrelaas in Noorwegen

Verweerder haalt vooreerst aan dat verzoeker verschillende verklaringen aflegde over zijn vluchtrelaas in België in vergelijking met een eerdere aanvraag in Noorwegen. Verzoeker wenst hieromtrent te benadrukken dat hij in Noorwegen heel veel moeite had met het begrijpen van de tolk. Hierdoor verliep zijn procedure om internationale bescherming in Noorwegen bijzonder slecht. Aangezien er geen vragen gesteld werden over de situatie van verzoeker in Noorwegen gedurende zijn persoonlijke onderhouden, werd dit nog niet eerder meegedeeld aan verweester.

- Problemen met Hamas

In december 2014 werd de vader van verzoeker lastiggevalen door Hamas. Kort nadien werd ook verzoeker gevisieerd: hij werd tegengehouden, bedreigd en ze vielen zijn ouderlijke thuis binnen. De problemen werden steeds ernstiger, met als climax de tweevoudige detentie van verzoeker, in februari en maart 2015. Verweester acht het in de bestreden beslissing onwaarschijnlijk dat verzoeker, ondanks deze bedreigingen, tot juni 2015 in Gaza bleef. Hierbij gaat verweester echter aan een aantal zeer belangrijke zaken voorbij.

Het klopt inderdaad dat verzoeker 'pas' in juni 2015, 6 maanden nadat zijn problemen begonnen, Palestina verliet. Echter stopte hij reeds in maart 2015 met werken. Sindsdien was verzoeker zo goed als dagelijks bezig met het voorbereiden van zijn vertrek. Dit blijkt eveneens duidelijk uit de afgelegde verklaringen van verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

"Wanneer ondernam u eerste poging om Gaza te verlaten?"

Direct na het laatste incident.

Wat deed u dan?

Ik ging me inschrijven bij Abu Khadra, ze hebben geweigerd, 3 keer heb ik geprobeerd."

(Notities persoonlijk onderhoud van 31 juli 2019, p. 13)

Verzoeker werd echter met verschillende moeilijkheden geconfronteerd, zo werd zijn aanvraag tot drie keer toe geweigerd. Het was dus NIET mogelijk voor verzoeker om het land vroeger te verlaten. Dat verzoeker er drie maanden lang niet in slaagde Palestina te verlaten, kan en mag geen weerslag hebben op de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker.

Verzoeker werd namelijk in februari 2015 een eerste keer vastgehouden door Hamas. Hij ontving een oproepingsbrief, die hij af moest geven toen hij zich aanmeldde. In maart werd hij een tweede maal gearresteerd. Het klopt dat hij tweemaal werd vrijgelaten, maar dit is niet zo onlogisch als verweerster het laat lijken. Door verzoeker vast te houden wou Hamas een duidelijk signaal geven aan de vader van verzoeker, ze maakten duidelijk dat ze in staat zijn personen te martelen, en zelfs te doden indien hen iets geweigerd wordt.

Na de tweede arrestatie van verzoeker vonden er inderdaad geen nieuwe incidenten plaats. In deze periode was verzoeker namelijk regelmatig niet thuis, aangezien hij druk bezig was met het plannen van zijn vlucht. Om Palestina te kunnen verlaten, rekende verzoeker op Abu Khadra. Verweerster merkt hieromtrent op dat Abu Khadra bemand wordt door Hamas, wat volgens haar niet logisch is.

Verzoeker wenst hieromtrent te onderlijnen dat hij niet door geheel Hamas gezocht wordt. Niet elk lid van Hamas is op de hoogte van de problemen tussen verzoeker en Hamas, waardoor verzoeker inderdaad probeerde om via de groepering het land te verlaten. Verzoeker ontkent niet dat dit een risicovolle keuze was, maar het was voor hem de enige manier om Palestina te verlaten.

Verzoeker heeft wel degelijk een coherente verklaring afgelegd omtrent zijn verschillende problemen en zijn vrees tot vervolging door Hamas. Hij heeft dit bovendien ondersteund met de nodige documenten. Aan hem dient bijgevolg het voordeel van de twijfel toegekend te worden overeenkomstig artikel 48/6 Vw."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker licht daarbij toe dat het voor hem praktisch onmogelijk is om nog naar Gaza terug te keren, dat er daarnaast sprake is van een voortdurende toestand van geweld in Gaza wat leidt tot systematische schendingen van fundamentele mensenrechten. Er is volgens verzoeker een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid en een onmenselijke en vernederende behandeling ten aanzien van de burgers van Gaza. UNRWA kan bijgevolg onmogelijk de levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Verzoeker meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met de actuele financiële problemen van UNRWA. Hij wijst erop dat de regering Trump in 2018 besloot haar financiële steun aan UNRWA op te schorten. Aangezien de Verenigde Staten in 2017 nog de grootste geldschieter van de organisatie waren, met een steun van maar liefst 364 miljoen US Dollars, had deze beslissing vanzelfsprekend een gigantische impact op de steun aan UNRWA.

Ook in 2019 kampt UNRWA met de gevolgen van deze beslissing van de Amerikaanse autoriteiten: er is een gigantisch bedrag nodig om de financiële put te vullen. Deze financiële problemen waarmee UNRWA wordt geconfronteerd hebben vanzelfsprekend een invloed op de verleende bijstand. Dit wordt door NANSSEN bevestigd in hun recentste nota. De budgettaire deficiëntie leidt ertoe dat de huidige situatie in de Gazastrook door NANSSEN als mensonwaardig wordt beschouwd. 56 procent van de Gazaanse bevolking leeft onder de armoedegrens, er zijn regelmatige stroomonderbrekingen, er is amper toegang tot drinkbaar water en de gezondheidszorg kampt met chronische tekorten aan medicijnen en medisch materiaal. Een tekort aan voedsel lijkt bijgevolg imminent.

Verzoeker benadrukt dat UNRWA hem geen bescherming kan bieden. Het klopt dat hij voedselhulp ontving in Palestina, maar het is voor UNRWA niet mogelijk om de mensen fysiek te beschermen. Een bewijs hiervan is het feit dat verzoeker reeds werd gearresteerd, maar dat UNRWA niets voor hem kon doen. Hieromtrent wenst verzoeker een attest van UNRWA neer te leggen, waarin dit wordt bevestigd. Verzoekers echtgenote verkreeg dit document in Palestina.

Bovendien verscheen er recent een zeer kritisch rapport over de bedrijfscultuur van de organisatie. Omwille hiervan schortten verschillende landen hun steun aan UNRWA op, waaronder België. Ons land besloot een geplande bijdrage, goed voor 5,35 miljoen euro, voorlopig in te houden. Dit alles leidt ertoe dat er wel degelijk voldoende redenen zijn om te besluiten dat UNRWA verzoeker onmogelijk voldoende bescherming kan bieden.

Daarnaast dient er ook te worden gekeken naar de actuele veiligheidssituatie in Gaza. Op 30 maart 2018 begonnen de protesten in het kader van de 'Great March of Return', die elke vrijdag plaatsvonden. Veertig- tot vijftigduizend Palestijnen verzamelden in de buurt van de grens met Israël om het einde van

de Israëlische blokkade en het recht op terugkeer van vluchtelingen te eisen. Hoewel deze beweging spontaan ontstond en aanvankelijk apolitiek was, begon Hamas de protesten al snel te coördineren. De situatie escaleerde en de Israëlische autoriteiten probeerden de manifestaties met geweld te onderdrukken. Dit resulteerde in heel wat slachtoffers. Onder de Palestijnen werden 195 mensen gedood en er vielen 29.000 gewonden, waaronder heel wat kinderen. In de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Situation sécuritaire en mars 2019”* van 1 april 2019 wordt bevestigd dat het geweld opnieuw *“opflikkert”*. De volatiele toestand in Gaza wordt eveneens bevestigd in andere objectieve informatiebronnen. Gelet op de zorgwekkende en onzekere veiligheidssituatie in Gaza en de onduidelijkheid die er momenteel heerst over het toekomstige Israëlische beleid dient de situatie in Gaza op de voet te worden gevolgd. Het verleden heeft reeds aangetoond dat een staakt-het-vuren weinig soelaas brengt. Verzoeker herinnert er aan dat de Raad bovendien meermaals oordeelde dat er sprake is van een aanhoudende strijd tussen Israël en Hamas die de veiligheid van alle burgers bedreigt (RvV 8 april 2019, nr. 219 546 en CCE 6 mei 2019, nr. 220 747).

Verzoeker wenst ten slotte te verwijzen naar twee rapporten gepubliceerd door het Al Mezan Center for Human Rights. Een eerste rapport focust op intern geweld binnen de Gazastrook omwille van het gebrek aan een rechtsstaat. Een ander rapport focust op de schending van mensenrechten in de Gazastrook. Uit het verslag blijkt dat het recht op vrijheid van meningsuiting, vrijheid van vereniging en het verbod op willekeurige detentie regelmatig worden geschonden door de Palestijnse autoriteiten. Verzoeker besluit dat hij zich als Palestijn in Gaza bevindt in een situatie van ernstige onveiligheid. Hierdoor wordt verzoeker verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, waardoor het voor UNRWA onmogelijk is hem levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Verzoeker dient van rechtswege te worden erkend als vluchteling, in toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker citeert hierbij uitgebreid uit volgende stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt:

- stuk 3: UNHCR, *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”*, mei 2013;
- stuk 4: The Guardian, *“US confirms end to funding for UN Palestinian refugees”*, 31 augustus 2018;
- stuk 5: Al Jazeera, *“Wishing away Palestinian refugees: End of US’ UNRWA aid explained”*, 2 september 2018;
- stuk 6: United Nations, *“UNRWA Launches 2019 Emergency Appeals and Budget Requirement of US \$1.2 Billion – Press Release”*, 29 januari 2019;
- stuk 7: UNRWA, *“More than one million people in Gaza – half of the population of the territory – may not have enough food by June”*, 13 mei 2019;
- stuk 8: UNRWA, *“Gaza’s ‘Great March of Return’, one year on”*, 28 maart 2019;
- stuk 9: UN Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East, *Occupied Palestinian territory Emergency Appeal 2019*, 29 januari 2019;
- stuk 10: De Standaard, *“Nieuwe raketaanvallen in Israël en Gaza ondanks staakt-het-vuren”*, 26 maart 2019;
- stuk 11: NANSEN, *“Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag”*, 5 april 2019;
- stuk 12: attest van UNRWA van 22 september 2019;
- stuk 13: VRT NWS, *“Zorgwekkend rapport over wanbeheer in VN-organisatie voor Palestijnse vluchtelingen, België schorst hulp op”*, 1 augustus 2019;
- stuk 14: Al Mezan Center for Human Rights, *Statistical Report on Internal Violence and the Absence of the Rule of Law in Gaza*, 31 juli 2018;
- stuk 15: Al Mezan Centre for Human Rights, *Palestinian Authorities in Gaza Violate the Rights to Opinion and Expression, Peaceful Assembly and Freedom from Arbitrary Detention*, 23 april 2019.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 8 oktober 2020 en 12 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt.

Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020;
- COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020;
- COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 3 september 2020;
- COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 5 oktober 2020.

3.2. Verzoeker maakt op 26 november 2019 en 12 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet twee aanvullende nota's over waarbij hij de volgende bijkomende stukken voegt:

- stuk 16: oproeping van 9 april 2019, met Nederlandse vertaling;
- stuk 17: oproeping van 15 mei 2019, met Nederlandse vertaling;
- stuk 18: envelop van Palestina;
- stuk 19: envelop van DHL.
- stuk 20: arrest rechtbank Amsterdam van 28 augustus 2020;
- stuk 21: The New York Times, Coronavirus Spares Gaza, but Travel Restrictions Do Not, 8 augustus 2020;
- stuk 22: Aljazeera, Coronavirus: Doctor warns of 'incoming disaster' in Gaza, 26 maart 2020;
- stuk 23: NOS, Gazastrook vreest fatale corona-uitbraak: 'Hoe lang houden we dit vol?', 18 april 2020;
- stuk 24: The Palestine Chronicle, Israel Halts Coronavirus Tests in Gaza, 23 april 2020;
- stuk 25: De Volkskrant, Solidariteit gevraagd voor het bestrijden van corona in arme landen met gebrekkige medische zorg, 23 maart 2020;
- stuk 26: The Palestine Chronicle, Israeli Forces Demolish Emergency Coronavirus Clinic for Palestinians, 18 maart 2020;
- stuk 27: Foreign Policy, Palestinians Brace for an Outbreak in One of the World's Most Densely Populated Territories, 26 maart 2020;
- stuk 28: WHO Coronavirus disease 2019 (COVID-19) Situation Re-port 46, 1 October 2020;
- stuk 29: The Guardian, Gaza enters Covid lockdown as First Community Cases Emerge, 25 augustus 2020;
- stuk 30: Al Jazeera, Gaza lockdown eased as economy crumbles amid pandemic, 17 september 2020;
- stuk 31: U.S.News, In Crowded Gaza, Public Embraces Mask-Wearing to Fight COVID-19, 1 oktober 2020;
- stuk 32 : Buitenlandse zaken reisadvies, 8 oktober 2020;
- stuk 33: UN News, With Gaza violence 'escalating as we speak', UN envoy calls for 'immediate stop', 24 februari 2020;
- stuk 34: Haaretz, Gaza Officials Warn That Coronavirus Crisis Threatens to Spiral Out of Control, 30 augustus 2020;
- stuk 35: The Palestine Chronicle, Harsh September: Detailed Info-graphie on the COVID-19 Surge in Palestine, 1 oktober 2020;
- stuk 36: Israel CNN, Gaza in tijden van Corona - Gaza in time of Corona, 17 april 2020.

4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

4.1. Juridische basis

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Dit artikel vormt een omzetting van artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), dat op zijn beurt verwijst naar artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Dat verzoeker een Palestijnse vluchteling is ('registered refugee'), als zodanig geregistreerd bij de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA), die een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er onlangs de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Verder kan uit niets worden afgeleid dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig heeft verlaten, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op verzoeker van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied, in casu Gaza, verlaten.

Verzoeker kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand "om welke reden ook" is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties wordt beschouwd als opgehouden.

Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of wanneer het in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen.

Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij is gedwongen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker "om welke reden ook is opgehouden", moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

4.2. Beoordeling

4.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus "*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 21 augustus 2020 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt het microfinancieringsdiensten aan en volgt het de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waarin het tegendeel kan worden vastgesteld.

Verzoeker benadrukt dat UNRWA hem niet fysiek kan beschermen. In het UNRWA-certificaat van 22 september 2019, stuk 12 gevoegd bij het verzoekschrift, wordt gesteld dat UNRWA geen bescherming ('security protection') biedt aan individuele vluchtelingen in Gaza. De Raad benadrukt dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de *"andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen"* niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er op dat de uitdrukking *"bijstand of bescherming"* moet worden opgevat in de zin dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door *"een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties"* dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door *"een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties"* dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van het Vluchtelingenverdrag. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins kan worden bestempeld als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *"Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future."* Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vervatte *"andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR"* is.

Verzoeker moet derhalve aantonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar wat volgt.

4.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's naar de financiële problemen waarmee UNRWA wordt geconfronteerd, hetgeen volgens hem een invloed heeft op de verleende bijstand.

Uit de COI Focus *"UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 20 december 2019 en 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in 2018, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan dit agentschap met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door deze financiële crisis keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Bijkomende toezeggingen en inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar.

Ook anno 2019 had UNRWA opnieuw met budgettaire tekorten te kampen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Op 6 november 2019 bleek uit de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties dat er geen sprake was van fraude of verduistering door de commissaris-generaal. Er kwamen echter wel beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten kondigden een bijdrage van 25 miljoen dollar aan, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 kondigde Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aan.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA zijn ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, hetgeen een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de nodige financiering te verkrijgen die nodig is om al zijn programma's te kunnen handhaven.

UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde "Covid-19 flash appeals" tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19 crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmabudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de 'flash appeals' 60% van de financiering die nodig is om COVID-19 crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor zijn noodbudget die wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 flash appeal. Oostenrijk ondertekende een meerjarenakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA Health programme in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro toe, waarvan 5 miljoen is bestemd voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19 crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert in de Palestijnse bezette gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor het agentschap maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen contracten op lange termijn meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19 crisis en de financiële situatie werd het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen, inclusief leerkrachten en kuispersoneel.

Wat Gaza specifiek betreft, levert UNRWA onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. De Raad herhaalt dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert. Heden tracht UNRWA zijn kernwerkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen.

Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het "Community Mental Health Programme (CMHP)", het "Job Creation Programme" en de "transitional shelter cash assistance". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse UNRWA-medewerkers hun job verloren of deeltijds aan de slag moesten. In 2019 kon UNRWA enkel een interruptie in de voedselhulp vermijden door uitzonderlijk voorschotten te nemen op zijn programmabudget en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om "cash assistance" van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor "cash assistance" slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. In Gaza werden nieuwe kandidaten geaccepteerd tot februari 2020, toen een algemene bevrozing werd aangekondigd. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket met een waarde van 11-18 USD per persoon. UNRWA neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor haar rekening en draagt bij tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19 crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. De COVID-19 crisis heeft evenwel een grote impact op de economie en daardoor ook op de levensvatbaarheid van de microfinancieringsprogramma's van UNRWA die zelf-financierend zijn.

In zijn "Emergency Appeal" van 2020 verklaart UNRWA dat het voorrang zal blijven geven aan essentiële humanitaire dienstverlening. Voor Gaza omvat dit het verstrekken van voedselhulp aan 1 miljoen Palestijnse vluchtelingen, de creatie van tewerkstelling op korte termijn voor kwetsbare huishoudens, noodmaatregelen op het gebied van gezondheidszorg inclusief de ondersteuning van kwetsbare patiënten met nood aan secundaire of tertiaire gezondheidszorg en het leveren van geestelijke gezondheidszorg en psychosociale steun via UNRWA scholen en gezondheidscentra.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19 crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten.

Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is om in te staan voor de basisvoorzieningen in de Gazastrook op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, zoals het zelf ook verklaart op zijn website. UNRWA levert nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en is nog steeds in de mogelijkheid om zijn kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren.

De inhoud van het UNRWA-certificaat van 22 september 2019, met verwijzing naar "*Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*" van UNHCR van februari 2018 en de vraag van UNHCR voor een moratorium op terugkeer, zoals uiteengezet in de UNHCR "*Position on Deportations to Gaza*" van februari 2015, toont het tegendeel niet aan. Hetzelfde kan worden besloten voor de overige stavingstukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota's voegt.

Wat betreft de verwijzing naar een uitspraak van de rechtbank van Amsterdam van 28 augustus 2020, herinnert de Raad eraan dat hij geenszins is gebonden door een vonnis of arrest, uitgesproken in een andere zaak door een buitenlandse rechtbank.

4.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

4.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld "*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*" (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet heeft gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

4.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een identiteitskaartsnummer (zie AD CGVS, stuk 21, map met documenten) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen hij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder

specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *"Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, waarvan de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag) met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoog-oplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Deze werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uren een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve coronatest voorleggen voordat ze aan boord gaan. Dient verder te worden opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. Verzoeker brengt ook geen enkel bewijs aan dat hij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Ten overvloede dient nog benadrukt dat de COVID-19-pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Zo leest de Raad in de COI Focus "*Palestine. Retour dans la Bande de Gaza*" van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's geen elementen bij om de voormelde analyse van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinaï, in een ander daglicht te plaatsen. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Zoals zal blijken uit wat volgt, doen de door hem aangehaalde incidenten met Hamas immers niet besluiten tot een actuele en persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofdte een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren.

4.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus "*Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019, de COI Focus "*Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operatie Beschermde Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks

ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de “deal van de eeuw” door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde “brandballonnen”. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve Maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 versterkt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “relatief hoog”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de

Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die van aard is afbreuk te doen aan bovenstaande analyse. Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag

4.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat heeft geleid tot de oprichting van UNRWA. Palestijnse vluchtelingen kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de Palestijnse vluchtelingen prioritair te helpen, rechtvaardigt. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich moet worden bestempeld als *“een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”*, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die dit agentschap biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw wordt verlengd. Om dezelfde reden behouden Palestijnse vluchtelingen hun hoedanigheid want enkel in die hoedanigheid kunnen zij een beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon die in de Gazastrook woont in preciaire omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium *“persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid”* in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), aangehaald in de bestreden beslissing, die erkent dat humanitaire of socio-economische omstandigheden slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. Verzoeker kan zich dan ook niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat zijn socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet verzoeker tevens aantonen dat hij bij terugkeer naar Gaza omwille van zijn persoonlijke socio-economische situatie zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens dit verdragsartikel geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel slechts wordt bereikt wanneer verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gaza-

strook dermate precair zijn dat hij zal belanden in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en tevens blijkt dat het voor UNRWA onmogelijk is om verzoeker levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het agentschap is belast.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Zo heeft u zich in het verleden nooit in een precaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u gedurende jaren in staat bleek om te werken. U werkte van 2003 tot en met 2004 in een kledijbedrijf van uw vader. Van 2005 tot 2009 hebt u in een andere kledijwinkel van uw vader gewerkt. Van 2005 tot 2011 werkte u eveneens bij een ander bedrijf van uw vader dat handel deed in kleren en goederen verzond. Van 2014 tot begin 2017 werkte u als arbeider in een verfbedrijf. In 2017 startte u met uw eigen biljartzaak, die u ongeveer één jaar had (CGVS 1, p. 9). De biljarttafel die u diende aan te kopen voor uw zaak kon u betalen via de opbrengsten van uw zaak. U betaalde daar maandelijks 100 euro voor (CGVS 2, p. 6). Daarnaast heeft uw vader, die in Saudi-Arabië verblijft, zijn eigen bedrijf dat kledij importeert vanuit China (CGVS 1, p. 5-6). Het huis waar u woonde, is eigendom van de familie. Toen deze woning beschadigd werd, ontving u 6.000 dollar UNRWA-steun om de schade te herstellen. Het overige bedrag om de schade te herstellen, bedroeg 2.000 dollar. U diende die zelf te bekostigen. Uw vader heeft daarvoor geld opgestuurd (CGVS 1, p. 7). Naast uw woning heeft uw familie nog verschillende landbouwgronden in Abasan (CGVS 1, p. 7). U had toegang tot drinkbaar water door het aan te kopen en dit op te slaan in vaten (CGVS 1, p. 7). Elektriciteitsonderbrekingen ving u soms op door te werken met autobatterijen (CGVS 2, p. 5-6). Uw reiskosten naar België bedroegen 4.800 dollar. U bleek in staat om dit zelf te betalen van uw eigen middelen en wat steun van uw vader (CGVS 1, p. 8).”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij zal belanden in een situatie van extreme armoede waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift deze concrete motieven geheel ongemoeid. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leidden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren.

Door verder louter te verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA brengt verzoeker evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar daar persoonlijk een bijzonder risico loopt op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Gaza en de gevolgen van de Israëlische blokkade in deze. Hij stelt dat deze crisis een grote impact heeft op de toegang tot het gezondheidssysteem alsmede de algemene levensomstandigheden waardoor hij in geval van terugkeer naar Gaza in die omstandigheden een reëel risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft echter in gebreke dit risico in zijn hoofd concreet aannemelijk te maken. De informatie die verzoeker in dit verband bijbrengt met betrekking tot de gevolgen van de coronapandemie voor de humanitaire en gezondheidssituatie in Gaza is immers algemeen van aard en heeft geen betrekking op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk het risico loopt om in Gaza terecht te komen in erbarmelijke levensomstandigheden als gevolg van de gezondheidscrisis. Verzoeker toont evenmin aan dat hij – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het coronavirus in Gaza – geen toegang zou hebben tot adequate gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een ‘onmenselijke behandeling’ zou worden onderworpen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

B. Verzoekers vluchtmotieven

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Gaza te worden gedood door Hamas. Hij wijt dit aan de problemen die zijn vader sinds 2014 problemen kent met Hamas, omdat hij weigert bouwmaterialen van zijn bedrijf aan Hamas te geven. Verzoeker en zijn broer werden vervolgens onrechtstreeks bedreigd en uiteindelijk kende verzoeker ook zelf persoonlijke problemen met Hamas.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

In dit opzicht zet de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst terecht uiteen dat de vaststelling dat verzoeker zijn beschermingsverzoek in Noorwegen op geheel andere vluchtmotieven baseerde dan deze die hij thans in zijn beschermingsverzoek aanhaalt, reeds zijn gehele geloofwaardigheid ondermijnt. Er kan immers worden verondersteld dat indien de thans door verzoeker aangehaalde problemen de waarheid betreffen, hij deze ook zou hebben aangebracht voor de Noorse asielinstanties op het moment dat hij ginds, amper twee maanden na zijn vertrek uit Gaza, verzocht om internationale bescherming. De Raad acht dit een zeer zwaarwichtig element ten nadele van verzoeker.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij veel moeite had om de tolk in Noorwegen te begrijpen, is niet meer dan een loutere bewering die weinig ernstig is. Immers, het relaas dat verzoeker in Noorwegen uiteenzette, is compleet anders dan het relaas dat hij aan de Belgische asielinstanzen vertelde, zoals terdege blijkt uit volgende motieven: *"U verklaarde voor de Noorse asielinstanties dat u problemen kende met uw buurman genaamd [M.G.] oftewel [A.A.]. Zo haalde u aan dat [M.G.] deel uitmaakte van de Qassam-brigades van Hamas en dat hij u probeerde te rekruteren, hetgeen u afwees. Voorts verklaarde u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Noorwegen dat u problemen zou hebben gekend met de Qassam-brigades omdat u protesteerde tegen het feit dat zij raketten afvuurden in het gebied waar u werkzaam was (zie (vertaling van) administratief dossier Noorse asielinstanties in blauwe map)."*

De discrepantie tussen de vluchtmotieven aangebracht in Noorwegen en de vluchtmotieven die verzoeker heden aanhaalt, kan niet aan loutere tolkproblemen worden verweten.

Daarnaast zijn er nog bevindingen die de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder onderuit halen.

Zo wijst de commissaris-generaal er terecht op dat, hoewel zijn vader sinds december 2014 werd lastiggevalen door Hamas, dit geen reden blijkt voor zijn familie om Gaza te verlaten dan wel stappen te ondernemen om zich in veiligheid te brengen. Hij stelt vast dat verzoekers familie in Gaza verblijft ondanks de problemen die ze zouden kennen of gekend hebben met Hamas, alsook dat zowel verzoekers vader, zijn broer A. als zijn oom M. nog steeds werkzaam zijn in het bedrijf van zijn vader, dat volgens verzoekers verklaringen tot op heden goed draait (CGVS gehoorverslag II, p. 9, 12, 17). Tijdens zijn gehoor gaf verzoeker aan te vermoeden dat zijn broer werd lastiggevalen, maar de commissaris-generaal merkt terecht op dat hij dit vermoeden louter en alleen baseerde op het feit dat Hamas zowel hem, zijn broer als zijn vader bedreigde tijdens hun inval in zijn ouderlijke woonst op 14 december 2014 (ibid., p. 3). Verzoeker haalde verder tijdens zijn gehoren bij het CGVS geen elementen aan die er op wijzen dat zijn broer daadwerkelijk problemen zou kennen of hebben gekend met Hamas. De commissaris-generaal kon dan ook terecht besluiten als volgt: *"Daar uw broer en uw vader zonder problemen in Gaza kunnen wonen en werken, kan vanzelfsprekend geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u bij een terugkeer naar Gaza wél problemen zou kennen met Hamas."*

In zijn aanvullende nota's stelt verzoeker heden dat zijn familie regelmatig wordt lastig gevallen door Hamas bij controles aan checkpoints. Hij voegt verder twee originele oproepingen toe (stukken 16 en 17). Deze zijn respectievelijk gericht aan zijn broer op 9 april 2019 en aan zijn vader op 15 mei 2019. Beide oproepingsbrieven worden evenwel gekenmerkt door een grote nietszeggendheid. Zo wordt niet vermeld in welke hoedanigheid zijn broer en vader worden opgeroepen, noch voor welk onderwerp, behalve dan dit onderwerp *"belangrijk"* zou zijn. Er wordt in de oproepingsbrieven ook geen verband gemaakt met verzoeker. Deze oproepingen zijn dan ook geen bewijskrachtige elementen die aannemelijk maken dat zijn broer en vader door Hamas worden lastiggevalen, noch kan hieruit worden afgeleid dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Gaza in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid dreigt terecht te komen.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn gehoor op het CGVS nooit melding heeft gemaakt van de oproepingsbrieven, noch van de vasthoudingen en mishandeling van zijn broer en vader op

respectievelijk 10 april en 16 mei 2019, terwijl het laatste gehoor bij het CGVS plaatsvond op 31 juli 2019 en de bestreden beslissing werd genomen op 10 september 2019. Verzoeker stelt in de aanvullende nota dat tegen zijn vader “zoals steeds” werd gezegd dat zijn zoon voor Israël werkt en dat hij een verrader zou zijn, maar dit is een betoog dat verzoeker voorheen nooit heeft aangehaald. Verzoeker zet uiteen dat het heel moeilijk is om informatie te verkrijgen omdat zijn familie niets wil vertellen daar hij het mentaal zeer moeilijk heeft. Het is via een vriend dat hij enkele zaken te weten is gekomen. Deze uitleg overtuigt echter niet. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, indien de aangehaalde problemen de waarheid betreffen, zijn familie ten volle de omvang en het belang beseft van verzoekers beschermingsverzoek en dat ze hem alles vertellen wat relevant kan zijn in het kader van zijn beschermingsverzoek. Bovendien spreekt verzoeker zichzelf tegen waar hij op de terechtzitting verklaart dat de oproepingsbrieven hem werden overgemaakt door zijn vader waarbij de Raad niet inziet waarom zijn vader deze oproepingsbrieven dan niet vroeger heeft overgemaakt. Verzoeker slaagt er dan ook niet in de beoordeling van commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog terecht gemotiveerd:

“Wat uw persoonlijke problemen met Hamas betreft, is het voorts toch wel opmerkelijk dat Hamas u zonder meer zou hebben laten gaan nadat u begin februari 2015 gedurende 2 dagen werd vastgehouden (CGVS I, p. 15 en CGVS II, p. 16). Volgens u zat Hamas ook achter uw ontvoering in maart 2015. Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat dit echter een louter vermoeden van uw kant betreft dat u geenszins kan hardmaken. U verklaarde zelf uitdrukkelijk geen idee te hebben van wie de daders waren noch wat hun motieven waren (CGVS I, p.13 en CGVS II, p.17). Dit terzijde, u verklaarde dat u ontvoerders u gewoon vrijlieten nadat u bewusteloos viel (CGVS II, p. 16, 17). Indien u daadwerkelijk door Hamas zou zijn ontvoerd én zij er, zoals u thans beweert, effectief op uit zouden zijn om u te vermoorden, is het geenszins aannemelijk dat zij u tot tweemaal toe – in februari 2015 en in maart 2015 - zouden vrijlaten en u tot tweemaal toe de kans zouden geven om hen te ontvluchten. Het gebrek aan logica in uw relaas ondermijnt verder in niet geringe mate de logica ervan.” Het betoog in het verzoekschrift dat Hamas hiermee een duidelijk signaal wilde geven aan de vader van verzoeker wanneer hen iets geweigerd wordt, maakt zijn relaas niet logischer, integendeel. Als het verzoeker is die wordt beschouwd als een verrader, dan ziet de Raad niet in waarom een signaal aan zijn vader moet worden gegeven. Bovendien blijkt dat signaal dan niet efficiënt, aangezien verzoeker zelf verklaarde dat zowel zijn vader, zijn broer A. als zijn oom M. nog steeds werkzaam zijn in het bedrijf van zijn vader dat tot op heden goed draait, zij nog steeds in Gaza verblijven ondanks de beweerde problemen met Hamas en nergens uit blijkt dat zijn vader gevolg heeft gegeven aan de vraag van Hamas om hen bouwmaterialen te geven.

In deze zin stelt de commissaris-generaal verder terecht vast *“dat er na uw zogenaamde ontvoering door Hamas op 16 maart 2015 niets meer is gebeurd (CGVS I, p. 4, 16). U verbleef thans tot uw vertrek uit Gaza – ruim 3 maanden na voornoemd incident - in uw ouderlijke woonst (CGVS I, p. 8).”* Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij regelmatig niet thuis was omdat hij druk bezig was om zijn vlucht te plannen, strijdt met zijn eigen verklaringen en is niet meer dan een post-factum bewering. Mocht verzoeker inderdaad regelmatig niet thuis zijn geweest, dan blijft volgende motief bovendien gehandhaafd: *“Indien Hamas er daadwerkelijk op uit was u ‘te pakken te krijgen’, is het weerom volstrekt onaannemelijk dat zij u na voornoemd incident zonder meer met rust zouden laten.”* Er kan immers worden aangenomen, indien de aangehaalde problemen de waarheid betreffen, dat Hamas in het oog zou hebben gehouden wanneer verzoeker dan wel thuis was.

Verder merkt de commissaris-generaal terecht op: *“Eens zo opmerkelijk is het feit dat u, na uw voorgehouden problemen met Hamas, drie pogingen ondernam om u -met uw eigen paspoort- te laten registreren op de lijst van mensen die Gaza mogen verlaten via Abu Khadra (CGVS I, p. 18 en CGVS II, p. 13, 14). Dient namelijk vastgesteld te worden dat Abu Khadra bemand wordt door Hamas. Hoewel u doet uitschijnen dat u Gaza verlaten zou hebben omdat u persoonlijk geviseerd werd door Hamas, kon u zich klaarblijkelijk tot driemaal toe tot de autoriteiten wenden zonder problemen te kennen. U stelt dan wel dat uw aanvraag werd geweigerd, maar geeft zelf aan dat u niet weet wat de reden was voor de weigering (CGVS II, p. 14). U stelt dat het mogelijks te maken kan hebben met voornoemde incidenten (CGVS II, p. 14) hetgeen, gelet op voorgaande, geenszins kan overtuigen. Dat u zich tot driemaal toe vrijwillig tot de autoriteiten went die u zogenaamd vreest, zonder problemen te kennen, ondermijnt wederom uw claim dat u Gaza verlaten zou hebben omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid dan wel dat u in een dergelijke situatie terecht zou komen bij een eventuele terugkeer naar Gaza. Dit geldt uiteraard eveneens voor de vaststelling dat u op legale wijze Gaza kon verlaten met uw eigen paspoort en een visum. Dat uw vader hiervoor iemand omkocht verandert hier niets aan (CGVS II, p. 13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief*

dossier blijkt immers dat de grenspost van Rafah tijdens deze periode onder controle stond van Hamas. U vader zou uw vertrek geregeld hebben door iemand om te kopen aan de Egyptische kant van de grens. Dit impliceert dat u aldus gewoon legaal langs de door Hamas gecontroleerde grensovergang Gaza heeft verlaten. Dat u deze post kon passeren door één persoon om te kopen, ondermijnt dan ook eens te meer uw claim dat u in Gaza gevisieerd werd door de al-Qassam brigades met het oog op vervolging."

Dat hij niet door geheel Hamas wordt gezocht en dat niet elk lid van Hamas op de hoogte is van de problemen tussen verzoeker en Hamas is wederom een post-factum gefabriceerde bewering die de voormelde motieven niet op dienstige wijze in concreto kan weerleggen.

De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt:

"De documenten die u voorlegt ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, het paspoort van uw echtgenote en uw dochter en de identiteitskaarten van uw echtgenote en uw ouders hebben louter betrekking op uw identiteit, uw herkomst, uw huwelijk en op de identiteit en herkomst van uw familieleden, maar zeggen verder niets over uw voorgehouden problemen in Gaza. De documenten die u voorlegt van UNRWA staven uw verklaring dat u en uw gezin geregistreerd zijn bij UNRWA, hetgeen in casu niet wordt betwist. Uw diploma van de middelbare school en van de universiteit, uw certificaat van een bijkomende opleiding en uw werkattest hebben dan weer betrekking op uw opleiding en uw werkzaamheden in Gaza. Elementen die in casu evenmin ter discussie staan maar verder niet aantonen dat u Gaza verlaten zou hebben omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, dan wel dat u bij terugkeer naar Gaza in een dergelijke situatie terecht zou komen. De medische attesten afgeleverd in Gaza tonen enkel aan dat u problemen heeft aan uw heup. Verder houden deze attesten geen verband met uw voorgehouden problemen in Gaza. Hetzelfde geldt voor de medische attesten die werden afgeleverd in België, waarin vermeld staat dat u aan coxarthrose leidt. Deze attesten tonen echter evenmin aan dat er een verband zou zijn tussen uw voorgehouden problemen in Gaza en uw gezondheidsproblemen.

Bovendien blijkt uit bovenstaande documenten dat u reeds in 2010, ruim 4 jaar voor uw voorgehouden problemen met Hamas, te kampen had met problemen aan uw heup. Verder legt u een aantal psychische attesten neer van dokter Al Chaabani. In de attesten staat vermeld dat u post-traumatische stresstoornis heeft. Er wordt echter niet vermeld op basis van welke onderzoeken de arts tot deze conclusie is gekomen, noch wat de gevolgen van voornoemde diagnose zouden zijn. Voornoemde attesten tonen bijgevolg evenmin aan dat er een oorzakelijk verband zou zijn tussen uw voorgehouden problemen in Gaza en uw psychische problemen. Bijgevolg zijn deze documenten niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Het medische attest van uw dochter staft ten slotte uw verklaring dat uw dochter op een gegeven moment naar een arts ging in Gaza. Verder kan hieruit evenmin een verband worden afgeleid met uw zogenaamde problemen met Hamas."

Het attest van UNRWA, gevoegd bij de aanvullende nota, verstrekt algemene informatie betreffende de bijstand die het agentschap verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Gaza, hetgeen hierboven reeds werd besproken, doch heeft geen betrekking op verzoekers persoon of de persoonlijke feiten die hij aanvoert. De enveloppe toont enkel aan dat hem vanuit Amman, Jordanië, documenten werden opgestuurd.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en post factumbeweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven in concreto te weerleggen.

De aangehaalde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het relaas en zijn pertinent alsook correct. Deze bevindingen blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen wegens de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid die voortvloeit uit de incoherenties en onaannemelijkheden.

In de mate dat verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan indien is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Vermits aan het vluchtrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waardoor hij werd gedwongen het mandaatgebied van UNWRA te verlaten.

4.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gaza-strook, en hij bovendien niet aantoonst dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus die, zoals de naam al doet vermoeden, "*subsidiar*" kan worden toegekend aan de vreemdeling die niet kan worden beschouwd als vluchteling. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds moet worden beschouwd als een Palestijnse vluchteling.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "*individuele beoordeling van alle relevante elementen*" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES